povědi tvrdí povšechně, že »ustoupil teroru«, neříkaje kdy, kde, jak a kým byl na něho teror vykonáván. Proti nesporným faktům zdá se býti prof. Sommer poněkud nervosní a jen tím se vysvětlí, že si neuvědomil, jak těžká obvinění svým neodůvodněným tvrzením pronáší. Nemoha vyvrátiti fakta, pomáhá si proti klidnému, avšak rozhodnému prohlášení profesorského sboru tónem rozčilené ironie. Tím však jen znovu dotvrzuje úsudek, že je diskvalifikován pro úlohu objektivního soudce nad personální politikou profesorského sboru.

* *
*

Korektní postup při habilitaci Turečkově.

Prof. Dr. Josef T u r e č e k sdělil redakci toto:

V brožurce »Od B. Riegra k T. Saturníkovi« se dotkl prof. Sommer otázky urychleného projednávání habilitací na právnické fakultě Karlovy university. Profesorský sbor ve svém prohlášení odmítl nedoložená paušální obvinění. V odpovědi na toto prohlášení doporučil prof. Sommer sboru, aby si na př. všiml habilitace ze dne 21. prosince 1928. Protože zmíněného dne byla potvrzena má habilitace, ujímám se slova v zájmu vědy vůbec, v zájmu fakulty, která mne habilitovala, i v zájmu vlastním. Strhávám tak roušku anonymity, ve kterou mne prof. Sommer pouhým údajem data zahalil. Anonymností mne prof. Sommer chtěl »šetřit« — a tu kvituji s povděkem jeho šlechetnost. Je také možné, že šetřil sebe neodváživ se, podobně jako už na jiném místě, napsat jména Tureček; znal totiž velmi dobře můj interes o vědeckou pravdu z mých literárních bojů.

Počátkem těchto bojů byla právě nepříznivá, a v prvé řadě osobní, kritika mé habilitační práce, vydaná Buškem přes půl roku před číslem 23. »Československého knihkupce« ze dne 7. VI. 1929, kterého se prof. Sommer dovolává.

Prof. Sommer měl b e z p o d m í n e č n o u povinnost upozorniti včas na domnělé vady postupu habilitačního. Příležitosti k tomu měl během mých literárních bojů víc než dost, zvláště když jsem na počátku své odpovědi na Buškovu kritiku konstatoval tendenční »neobvyklou kolportáž zvláštního výtisku kritiky, dokonce když separát zaslán, dávno před vyjitím příslušného čísla časopisu »Bratislava«, kde komu a v prvé řadě členům profesorského sboru, který mně — přirozeně bez účasti profesora Buška — dal plnou způsobilost pro udělení veniae docendi«. Prof. Sommer — i přes uvedený můj projev — mlčel skoro po sedm let. Mlčel také Bušek, který musel nutně míti můj spis ke své kritické činnosti.

1. Konstatuji opětně, že kritika Buškova vyšla jako separátní výtisk dávno před vyjitím čísla časopisu »Bratislava«, které přichází v úvahu.

2. Konstatuji dále, že je separátní otisk kritiky označen rokem tisícdevětsetdvacet o s m.

3. Konstatuji konečně, že kritika je zvláštním výtiskem ještě z ročníku 1928 »Bratislavy«.

Není tedy pravdou, že byla má kniha zadržena před kritikou veřejnosti, jak se po letech snaží namluviti prof. Sommer datem 7. VI. tisícdevětsetdvacet d e v ě t.

Nelze si představiti, že by redakce vědeckého časopisu »Bratislava«, uveřejňujíc Buškovu kritiku, riskovala možnost, že by se kritisovaný spis vůbec nedostal na veřejnost a zůstala tak trčeti do vzduchu v e ř e j n á kritika n e v e ř e j n é h o spisu.

Dodání knihy, vyšlé nákladem Sborníku věd právních a státních, na knihkupecký trh jsem nezbraňoval. Dodání to je internem redakčním. Lze vysloviti jen politování nad tím, že prof. Sommer zneuctívá anonymně památku Kadlce tak, že vzbuzuje u neinformované veřejnosti domněnku, že on jako jediný redaktor (a zároveň člen mé habilitační komise) byl schopen nějaké machinace se spisem nebo i jen účasti na ní. Prof. Sommer podezírá též redakci, která nastoupila po Kadlcovi. Bláhovostí by bylo tvrditi o spisovateli, že zadržuje knihu přes půl roku po tom, co byla vydána Buškova »zdrcující« kritika.

Dodal jsem podle ustáleného zvyku osobně habilitační spis členům sboru profesorského — jediné kompetentního. Členy mé habilitační komise byli profesoři Hobza, Kadlec a Stieber. Když se profesor Sommer měl státi členem profesorského sboru naší fakulty, nabídl jsem osobně i jemu exemplář; prof. Sommer však jej odmítl poukazem na to, že si jej sám opatří.

O své these jsem bojoval literárně několik let. Obhájil jsem je a prokázal zcela jasně metodu, kterou řečená Buškova kritika zřejmě chtěla mou habilitaci znemožnit. Ačkoli jde i o normy práva římského, nezasáhl prof. Sommer do boje ve prospěch Buškův. Což byla »síla« kteréhokoli z Buškových argumentů tak přesvědčující?

Spěch s habilitacemi, který je vyčítán mé habilitaci, k níž naopak došlo teprve 21. XII. 1928, byl pro přechodnou dobu právně umožněn dokonce tím, že se slevilo přímo s požadavku vytištění spisu habilitačního. Prof. Sommrovi naprosto nevadí, že byl tímto urychleným způsobem habilitován právě jeho favorit prof. Bušek, tehdá čtyřiadvacetiletý.

Prof. Sommrovi bylo s mé strany ublíženo jediné faktem, že mne prof. Henner vyzval k habilitaci, že mne prof. Hobza habilitoval a já že jsem se ukázal tak neposlušným vůči prof. Sommrovi, že jsem své these v e ř e j n ě obhájil proti Buškově tendenci.